

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.154 van 5 juni 2001
in de zaak A. 90.382/XIV-3694.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat V. LURQUIN,
 kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
 Zwitserlandstraat 22

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Mongoolse nationaliteit, op 22 maart 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 augustus 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 26 januari 2000;

Gelet op de beschikking van 30 maart 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 25 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 mei 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. LAMBRICHTS die, loco Advocaat V. LURQUIN, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij is op 1 april 1999 België binnengekomen en heeft zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. De Minister van Binnenlandse Zaken neemt op 12 augustus 1999 een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 21 januari 2000 een bevestigende beslissing die als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 24 november 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Mongoolse taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Dehemptinne.

Betrokkene, die beweert de Mongoolse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Ulan Bator. In 1997 zou betrokkene, ingevolge haar ziekte, in contact zijn gekomen met een Amerikaanse dokter die haar over het christendom zou hebben verteld. Betrokkene zou tot Jezus hebben gebeden en zich beter zijn gaan voelen. Hierna zou ze zich zijn gaan inzetten om anderen te overtuigen van haar nieuwe geloofsovertuiging (voordien was ze boeddhist). Zo zou ze citaten uit de bijbel aan schoolkinderen hebben uitgedeeld. In november 1998 zou betrokkene en haar dochter Altanchimeg zijn begonnen met het uitdelen van propaganda en het ophangen van affiches, omdat het boeddhisme slecht en nutteloos zou zijn. Hierdoor zou haar dochter zowel per telefoon als per brief zijn bedreigd. Op 22 november 1998 zou de dochter van betrokkenes tante, Tsevelmaa, bij een overval op haar boetiek met benzine zijn overgoten en in brand zijn gestoken. Ze zou één week later aan de gevolgen zijn overleden. De dader, een zekere Batbold, zou zijn opgepakt en tot de doodstraf zijn veroordeeld (deze zou zijn uitgevoerd in juni 1999). Op 18 februari 1999 zou 's avonds het huis van betrokkene door onbekenden in brand zijn gestoken. De politie zou de daders nog niet hebben gevonden. Nadien zou er in familieverband besloten zijn om te vluchten en werd hun privé-fabriekje verkocht. Betrokkene zou op 22 maart 1999 per trein naar Moskou zijn gereisd en vervolgens per vrachtwagen naar België zijn overgekomen, in het gezelschap van haar kleinkind, Tugsjargal. Op 1 april 1999 heeft betrokkene in België asiel aangevraagd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene een aantal flagrante tegenstrijdige verklaringen aflegde gedurende haar asielaanvraag. Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar oom op 22

november 1998 op straat zou zijn vermoord, omdat betrokkene aan de dader geen geld had willen geven. Een heel andere gebeurtenis dan deze die betrokkene inriep tijdens het interview in dringend beroep, namelijk dat de dochter van haar tante bij een overval in brand zou zijn gestoken en één week later aan haar verwondingen zou zijn overleden. Een andere grote tegenstrijdigheid betreft haar verklaring, in dringend beroep, dat haar huis op 18 februari 1999 door onbekenden in brand zou zijn gestoken. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde betrokkene echter dat er op die dag op haar huis zou zijn geschoten door onbekenden.

Bovendien rijzen er ernstige twijfels rond de oprechtheid van betrokkenes religieus engagement. Zo beweerde ze katholiek te zijn, maar weet ze bijvoorbeeld niet wat het doopsel is. Gevraagd naar de vele citaten uit de bijbel die betrokkene zou hebben verspreid, kan ze enkel maar een omschrijving geven.

Tenslotte is betrokkene niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument, waardoor haar reisweg en identiteit niet kunnen worden gecontroleerd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 augustus 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)"

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld ten aanzien van de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal in zijn nota opwerpt dat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting bevat betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals vereist door artikel 8, eerste lid, 5/, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kortgeding voor de Raad van State; dat volgens de eerste verwerende partij verzoekster zich beperkt om op algemene wijze te stellen dat een terugkeer naar haar land van herkomst haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert, alsook dat zij bij een terugkeer naar Mongolië vreest voor haar leven, hetgeen dus geen uiteenzetting zou zijn overeenkomstig voornoemd artikel;

Overwegende dat het verzoekschrift inderdaad slechts een summiere uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bevat; dat daarin echter de grief kan worden herkend volgens welke de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat verzoekster bij een terugkeer naar Mongolië bloot zou staan aan iedere vorm van discriminatie en geweld zonder enige kans op bescherming; dat bovendien verzoekster stelt dat zij goed geïntegreerd is in België en dat haar kleinkinderen hier naar school gaan; dat verzoekster

aldus een nadeel aanvoert dat voldoende duidelijk is opdat de verwerende partij erop heeft kunnen antwoorden en de Raad van State de draagwijdte ervan kan begrijpen; dat de exceptie dient te worden afgewezen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoekster in haar enig middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht, doordat de Commissaris-generaal op grond van een aantal onbelangrijke tegenstrijdigheden de asielaanvraag van verzoekster bedrieglijk verklaart, terwijl deze tegenstrijdigheden niet bewezen zijn en zeker niet van aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van de asielaanvraag te besluiten; dat de Commissaris-generaal een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat in deze fase van de procedure hij enkel kan oordelen over een eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband het bedrieglijk karakter onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van verzoekster zijn aangetast door tegenstrijdigheden; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoekster afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal;

Overwegende dat luidens artikel 52 van de Vreemdelingenwet derhalve blijkt dat de Commissaris-generaal op basis van zijn in voormeld artikel vervatte bevoegdheid besloten heeft tot de niet-ontvankelijkheid van de asielaanvraag; dat in casu de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en dat de Commissaris-generaal geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève, dit onder meer wegens enkele tegenstrijdigheden in het feitenrelaas;

Overwegende dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat zij gemotiveerd wordt door omstandige overwegingen; dat naast een uiteenzetting van de feiten, zoals verzoekster deze gaf tijdens het verhoor voor de Commissaris-generaal, een aantal

tegenstrijdigheden opduiken, die de Commissaris-generaal heeft kunnen vaststellen en die concreet worden weergegeven in de bestreden beslissing :

- met betrekking tot de feiten die zich voordeden op 22 november 1998: op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde betrokkene dat haar oom op 22 november 1998 op straat zou zijn vermoord omdat betrokkene aan de dader geen geld had willen geven. Dit betreft een totaal andere gebeurtenis dan deze die betrokkene inriep tijdens het interview op het Commissariaat-generaal (CGVS), met name dat de dochter van haar tante bij een overval in brand zou zijn gestoken en één week later aan haar verwondingen zou zijn overleden;
- met betrekking tot de feiten die zich voordeden op 18 februari 1999: op de DVZ stelde betrokkene dat haar huis zou zijn beschoten door onbekenden, terwijl zij op het CGVS verklaarde dat haar huis die dag door onbekenden zou zijn in brand gestoken;
- met betrekking tot haar religie: er rijzen ernstige twijfels rond de oprechtheid van betrokkenes religieus engagement. Zij beweerde katholiek te zijn, maar weet bijvoorbeeld niet wat het doopsel is. Gevraagd naar de vele citaten uit de bijbel die betrokkene zou hebben verspreid, kan ze enkel maar een omschrijving geven;
- tenslotte is betrokkene niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument, waardoor haar reisweg en identiteit niet kunnen worden gecontroleerd;

3.2. Overwegende dat verzoekster voor de vastgestelde tegenstrijdigheden een verklaring geeft, die evenwel op het eerste gezicht weinig overtuigend lijkt :

- wat de feiten van 22 november 1998 betreft, stelt verzoekster dat het niet om tegenstrijdigheden gaat, doch om verschillende gebeurtenissen die zij bij wijze van voorbeeld gaf voor de vele bedreigingen en vervolgingen die zij en haar familie hebben ondergaan.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel sprak over de moord op haar oom (verhoor DVZ van 30 april 1999, p.12: "Een onbekende persoon vermoordde mijn oom Handsuren Scevelman, omdat hij geld van mij wou hebben. Ik kon hem dat geld niet geven. Mijn oom werd op straat vermoord. Dit gebeurde op 22/11/98. De dader werd na 1 maand opgepakt en in de gevangenis opgesloten. We vernamen dat de dader Batwold noemde."). Zij maakte hier géén melding van de dood van haar nicht. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte verzoekster dan weer géén melding van de moord op haar oom, doch enkel van de dood van haar nicht (verhoor CGVS van 24 november 1999, p.5: "dochter van KV's tante, Tsevelmaa (zwaar gewond, verbrand), (...) haar boetiek is afgebrand op 22/11/98. (...) Vanwaar de brand? Onbekende gooide benzine over Tsevelmaa en stak dit aan. Waarom? Onbekende is opgepakt, wou enkel geld. Hij wou haar niet doden, wou enkel geld. Wat gebeurde er met Batbold? Doodstraf. Wanneer gedood? juni 99.").

Uit de verklaringen van verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat het hier om duidelijk tegenstrijdige verklaringen gaat. Het lijkt immers vooreerst zeer onwaarschijnlijk dat verzoekster tijdens beide verhoren geen gewag heeft gemaakt van beide gebeurtenissen, die op het eerste gezicht dermate ernstig zijn dat zij, zelfs bij wijze van voorbeeld, samen

hadden moeten worden vermeld, temeer daar beide gebeurtenissen zich op dezelfde dag voordeden, en op het eerste gezicht ook door dezelfde dader werden gepleegd. Gelet op deze onwaarschijnlijkheden kon de Commissaris-generaal op het eerste gezicht terecht besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen omtrent de feiten die zich op 22 november voordeden. Bovendien geeft verzoekster zelf toe dat de dader enkel op geld uit was, en dat hij werd opgepakt en veroordeeld. Het lijkt hier dus op het eerste gezicht geenszins om vervolging te gaan, doch enkel om een gemeenrechtelijk misdrijf;

- wat de feiten op 18 februari 1999 betreft, stelt verzoekster dat het hier niet om een tegenstrijdigheid gaat en dat de essentie van de zaak de aanval op haar huis betreft, en dat dit één van de intimidaties is die zij moest ondergaan.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster hieromtrent het volgende: "Op 18/02/99 werd er op ons huis geschoten. Er werd niemand verwond. De dader is nog altijd niet gevonden. (...) De politie is de zaak nog altijd aan het onderzoeken". Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoekster dan weer: "18/2/99: KV sliep en haar huis werd in brand gestoken om middernacht".

Verzoekster maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van een brand, en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte zij evenmin melding van een beschieting. De Commissaris-generaal kon derhalve terecht stellen dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent hetzelfde gebeurtenis. Bovendien blijkt nogmaals dat verzoekster wel degelijk terecht kon bij de autoriteiten om de dader(s) op te sporen;

- wat de twijfels omtrent haar geloof betreft, stelt verzoekster dat haar problemen niet het gevolg waren van haar christenzijn, doch wel van het feit dat zij tegen het boeddhisme opkwam.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ten onrechte voorhoudt dat er in Mongolië geen katholieke kerken zouden bestaan, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt blijkt dat reeds in 1996 een eerste katholieke kerk in Mongolië werd geopend. Bovendien kon zij niet verduidelijken wat het doopsel inhoudt en welke bijbelcitaten zij verspreidde. Nochtans stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat zij via een buitenlandse dokter in contact kwam met het katholiek geloof, dat zij zich aansloot bij dit geloof hetgeen een positieve invloed op haar had die zij wou doorgeven aan anderen. Van iemand die zich aansluit bij een bepaald geloof mag toch verwacht worden dat zij weet wat het doopsel, één van de fundamenteën van het katholieke geloof, inhoudt, en dat zij de inhoud kent van de bijbelcitaten die zij verspreidde. Het lijkt dus weinig geloofwaardig dat verzoekster, als bekeerde christen, niet zou weten dat er een katholieke kerk in Mongolië is en niet zou weten wat het doopsel inhoudt.

De Commissaris-generaal kon derhalve op goede gronden besluiten dat verzoeksters relaas weinig geloofwaardig is, en dat haar katholieke geloofsovertuiging geen onbelangrijk detail betreft, maar precies de reden is waarom ze tegen het boeddhisme is gaan preken en waarom ze problemen zou hebben gehad;

3.3. Overwegende dat de bestreden beslissing als een geheel en niet als los van elkaar staande elementen moet worden gelezen; dat verzoekster derhalve ten onrechte stelt dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden minder belangrijk zijn, vermits zij de grond van haar asielaanvraag raken en verzoekster in onderhavig verzoekschrift nalaat een plausibele verklaring te geven voor deze tegenstrijdigheden; dat verzoekster op het eerste gezicht in het middel niet aantoonde waarom de Commissaris-generaal niet in alle redelijkheid en zonder schending van de motiveringsplicht, kon besluiten dat het relaas van betrokkene weinig geloofwaardig is; dat het enig middel niet ernstig is;

Overwegende dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten cumulatief opgelegde voorwaarden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf juni tweeduizend en een, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.